

derpaa, før han kjendte Noget til de Betingelser, som de private Entreprenører havde stillet dem, der havde underhandlet med det sjællandske Jernbaneselskab om at anlægge Banen, og endvidere har den meget ærede Minister tilstaaet, at endnu staa den falsterke Bane de Bedkommende i en saadan Pris, at de kunne i det Hele taget staa dem vel derved, og at de navnlig kunne ved en Afslutning med et andet Selskab om Lollandsbanen osv. faae en god Pris for Banerne. Af disse to Ting beviser nu det første, at hvad der er kommet ud af disse Transaktioner, hvilket Beløb der nu maatte være givet af dem, der have fremkaldt Koncessionen for det sjællandske Jernbaneselskab, saa har dette Beløb ikke havt den ringeste Indflydelse paa, hvad det sjællandske Jernbaneselskabs Anlægssum eller Garantisum skulde være, eller paa den Kontrakt, som er sluttet mellem det sjællandske Jernbaneselskab paa den ene Side og Rowan og Tietgen paa den anden Side, og endvidere, at saaledes som Sagen foreligger, staa Rowan og Tietgen sig alligevel godt ved hele Handelen. Nu maa jeg dog spørge, hvad er da den hele Historie, forsaavidt vi skulde tale om den her? Historien er simpel- væk den, om den ene Part skulde have hele Fortjenesten af de Transaktioner, som ere foregaaede, eller om de forskjellige Parter skulde dele den. Det bliver omtrent Facit. Skulde f. Ex. for at nævne de Bedkommende ved de rette Navne, skulde Suel og Nyholm i tre Aar anvende betydeligt Arbejde, megen Uleilighed og Risiko paa flere Maader, derefter under anstrengte Forberedelser for at se deres Plan udført se sig underhaanden af deres Modstandere førte bort fra dem, hvis Hjælp de absolut trængte til paa forskjellig Maade — jeg skal ikke fremkomme med Specialiteter i den Henseende her i Debatten — og endvidere ved en tvetydig eller ialtfald en uklar Fortolkning af Loven for det Første være ledet paa et Slags Glatis af Ministeriet, og derefter paa en Maade være forladt af det ved Forhandlingerne med det sjællandske Jernbaneselskab — skulde dette private Firma derefter have sagt: ja nu ere vi saaledes komne an, nu er Stillingen denne, og nu erkjende vi, at vi billigvis bør af Frygt for Pressen og alle de Forhold, der

have gjort os det umuligt at gennemføre vor Plan, lade de Andre løbe af med hele Fortjenesten. Jeg siger, at det er ialtfald menne- skeligt, om de Bedkommende — jeg bedømmer ikke Transaktionerne og Forhandlingernes En- keltigheder — havde under disse Forhold sagt: „Nei, er det kommet til det Tidspunkt, at vi ikke, uden at Publikum og Landet forlange en Risiko af os, som vi ikke uden i den yderste Nød tør løbe, kunne fortsætte vor Plan“ — det er muligt, at de maatte alligevel have vovet den, det skal jeg heller ikke dømme om — „saa kunne vi dog ikke slippe denne Sag paa den Maade, at man, efter at have forhandlet bag vor Ryg med vore Folk, med dem, der have sluttet sig til os, og søgt at for- styre hele det Forhold, derefter lade os staa med, hvad man i daglig Tale kalder, en lang Næse og endvidere med Tab af Tid og Penge, Uleilighed og Risiko, det Sidste ogsaa ligeoverfor dem, vi have havt med at gjøre“. Om disse Herrer i denne Stilling sige: „Nei Tak, det tage vi ikke imod, saa vidt gaa vi dog ikke, vi ville ialtfald dele Byttet med vore Seirherrer“, da svarer jeg, at denne Betragt- ning er menneskelig, og jeg gad vide, med hvad Ret Publikum og Pressen nu saa en- sidig falder over denne ene Part, medens jeg er overbevist om, at man ikke vilde have knyet et Ord, hvis den anden Part havde beholdt hele Fortjenesten. De øvrige specielle Forhand- linger skal jeg ikke komme ind paa, men naar jeg tænker paa denne Historie og tænker paa det Krønkæsse Projekt, kan jeg ikke negte, at det har dog en vis Interesse at bemærke, at i en vis Grad bliver dog det kloge og besin- dige sjællandske Jernbaneselskab det, der betaler Gibdet, ikke just saa meget gennem Anlægs- kapitalen som dertigennem, at Aktionærerne ikke faae det Renteoverskud, som de ellers vilde kunne faae. I Virkeligheden er det altsaa de kloge og besindige Mænd, som i den Henseende selv komme til at spytte i Bøssen. Jeg skal indrømme, at dette, at Anlægs kapitalen er bleven — det tror jeg ogsaa — en 3 til 400,000 Rbd. mere end Garantisummen, ikke har den Betydning for Statskassen, som her er beregnet, idet man, naar man skal indløse Aktierne, maa indløse dem efter Kursen i de